

Arrest

nr. 242 053 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 28 november 2015, diende op 14 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 16 november 2015 in Griekenland (Eurodac).

Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 21 mei 2019, nr. X). Het arrest werd gemotiveerd als volgt:

“2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (iii) hij de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd; (iv) hij het trainingskamp niet beter kon situeren dan "in de woestijn"; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd; (vi) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp; (vii) zijn verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn; (viii) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen; en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op 31 december 2000. De Dienst Voogdij organiseerde op 20 januari 2016 een leeftijdsonderzoek, waarbij uw leeftijd geschat werd op 20,6 jaar oud, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat betekent dat u meerderjarig was en dat u vermoedelijk heel wat ouder bent dan u zich voordoet. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'):

"Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verder geeft u doorheen uw relaas ook nergens aan dat er sprake is van enige beïnvloeding. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zeer zelden voor. De rekrutering, zoals u deze beschrijft, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Dat zij bovendien zoveel moeite zouden doen om u een opleiding te geven, wetende dat u geen aanslag wil plegen, is niet aannemelijk. Uw oom zou u naar de madrassa hebben gestuurd, wetende dat u opleidingen zou krijgen voor zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p.28). Hij heeft hierover tegen uw moeder niets gezegd. Dat u zonder medeweten van uw moeder en tegen uw eigen wil in een opleiding voor zelfmoordaanslagen volgde en uw oom u hier moedwillig naartoe stuurde, is maar weinig aannemelijk (CGVS, p.27, 28)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat objectieve bronnen bevestigen dat de taliban en IS jongemannen uit Nangarhar rekruteren om aan hun zijde te vechten, alsook dat de taliban vaak in madrassa's rekruteren, hetgeen volgens hem overeenkomt met zijn verklaringen.

Hij wijst erop dat hij de passende leeftijd heeft om te vechten. Aangezien zijn verklaringen niet enkel plausibel zijn, maar ook overeenstemmen met de beschikbare informatie, dienen deze verklaringen volgens hem als aannemelijk te worden beschouwd. Tevens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal onterecht meent dat verzoekers familie tegen de taliban gekant zou zijn; hij stelt dat zijn oom de taliban steunt en dat deze op de hoogte was van de training die verzoeker moest volgen.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban veelal kan rekenen op voldoende vrijwilligers en dat bij de rekrutering beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, alsmede op de tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers. Gedwongen rekrutering blijkt slechts uitzonderlijk voor te vallen. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 5, 9 en 11) ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier. Dat er gerekruteerd wordt via madrassa's stemt overeen met de vaststelling dat rekrutering onder meer geschiedt via sociale netwerken en lokale vertegenwoordigers. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Zoals uit de hierna volgende motieven blijkt, maar verzoeker geenszins in concreto aannemelijk dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. Dat gedwongen rekrutering bovendien blijkens de beschikbare informatie slechts uitzonderlijk voorkomt, vormt dan ook een eerste indicatie voor de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker voorhoudt dat zijn oom wel degelijk de taliban steunt en dat deze oom volledige controle heeft over verzoekers moeder, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zelf geen medestander is van de taliban, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban verzoeker per se zouden willen rekruteren terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat zij in principe over voldoende vrijwillige rekruten kunnen beschikken.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd:

“Verder zijn uw verklaringen over de beweerde training bij de taliban bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo stelt u dat u de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee u de training kreeg (CGVS, p.27). Dit is opmerkelijk, aangezien u beweert dat u slechts met vijf deelnemers was (CGVS, p.27). Wanneer u met de ongeloofwaardigheid van deze vaststelling wordt geconfronteerd wordt, verklaart u dat u deze jongens vroeg om hen voor te stellen, maar dat ze hun naam niet wilden zeggen tegen u (CGVS, p.27). Dit is weinig overtuigend.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Vervolgens wordt hem verweten dat hij de namen van de andere jongens die ook in de training kamp waren niet kent. Verzoeker bevestigt dat hij hun namens niet kent, dat ze niet in dezelfde madrassa als hem studeerden, en voegt toe dat ze niet veel praten konden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij met slechts vijf andere jongens trainingen volgde. Zelfs indien er weinig kansen zouden zijn geweest om met elkaar te praten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de namen van deze jongens kent, al was het maar door hun naam te horen wanneer zij door de talibs-trainers werden aangesproken. Dat verzoeker geen enkele naam kan noemen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te bevestigen dat hij de namen van de vijf andere jongens niet kent.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker het trainingskamp niet beter kon situeren dan “in de woestijn”:

“Ook de locatie van het trainingskamp, weet u allerminst te situeren. Wanneer u gevraagd wordt waar het trainingskamp zich bevond, verklaart u: “Ik weet het niet. Ik was geïnjecteerd. Ik viel flauw” (CGVS, p.27). Toen u van het trainingskamp terugkwam, bleek u echter niet verdoofd (CGVS, p.29). Toch slaagt u er niet in te situeren in welke richting dit kamp zich zou bevinden of welke herkenningspunten u op de weg tegen kwam (CGVS, p.29). U beweert eerst dat het kamp zich in een woestijn zou bevinden en beweert pas na verschillende keren aandringen dat u hierover niets kan weten omdat u geblinddoekt was (CGVS, p.29). Dat u geïnjecteerd zou worden met een verdovingsmiddel is op zich weinig aannemelijk, dat u bovendien pas nadat blijkt dat u niet kan antwoorden op de vragen over de locatie van het kamp verklaart dat u op de terugweg geblinddoekt werd, doet vermoeden dat u ter plaatse verklaringen zoekt voor de nochtans evidente vragen over uw relaas waarop u het antwoord schuldig moet blijven.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Daarna, verwijt de Commissaris dat verzoeker de locatie van het training kamp niet kent. Hij heeft echter uitgelegd dat hij geïnjecteerd was toen ze naar de kamp reden, en dat hij geblinddoekt was tijdens de terugweg. Hij kan alleen verklaren dat het kamp in een woestijn ligt.”

De Raad stelt vast de commissaris-generaal terecht meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker telkens wanneer hij naar het trainingskamp zou worden gebracht, zou worden geïnjecteerd met een middel waardoor hij flauw viel. Hoger is reeds komen vast te staan dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk is (zie supra). Uit de informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat wanneer er toch sprake is van gedwongen rekrutering de dwang bestaat uit directe of indirecte bedreiging van de persoon of zijn naasten of uit dwang uitgeoefend via tribale of familiebanden. Het gebruik van verdovende middelen teneinde een rekrut gedwongen naar een trainingskamp te brengen wordt nergens vermeld en is dan ook een dermate ongebruikelijke dwangmethode dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker kan zijn gebrekkige kennis over de situering van het trainingskamp dan ook niet vergoelijken door te beweren dat hij niet bij bewustzijn was wanneer hij naar het kamp werd gebracht. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij verklaarde geblinddoekt te zijn geweest telkens wanneer hij het kamp verliet, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker pas voor het eerst van dit blinddoeken melding maakte nadat hij meermaals niet kon antwoorden op de vragen van de protection officer over de locatie van het trainingskamp.

Verzoeker laat deze pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift echter ongemoeid en komt voor het overige niet verder dan te herhalen dat hij slechts weet dat het trainingskamp “in een woestijn” was gelegen, hetgeen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing geenszins een ander licht kan werpen.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd:

“Ook over de periode waarin u deze trainingen gevolgd zou hebben, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat er reeds gedurende drie tot vier maanden trainingen plaats vonden. Op het Commissariaat-generaal echter, verklaart u dat u alleen de laatste twee maanden voor uw vertrek naar de training ging (CGVS, p. 26).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Betreffend de periode waarin verzoeker training volgde, beantwoordt verzoeker door uit te leggen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaats vond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaats vond.”

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de trainingen plaatsvonden 3 à 4 maanden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij alleen de laatste twee maanden voor zijn vertrek trainingen volgde (gehoorverslag CGVS, p. 26). In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaatsvond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaatsvond. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift nog een andere versie van de feiten heeft, onderstreept dnoogmaald de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.”

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp:

“Zo legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het aantal overnachtingen in het trainingskamp. U verklaarde aanvankelijk dat u de eerste maal ‘ongeveer’ drie nachten bleef slapen (CGVS, p.26). Wanneer u gevraagd wordt of u niet weet hoe lang u bleef slapen, verklaart u dat u er vijf nachten bleef (CGVS, p.26). Na herhaling bevestigt u dat u de eerste maal drie nachten bleef (CGVS, p.26). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat sommige mensen langer in het trainingskamp verbleven (CGVS, p.27), wat uiteraard geen afdoende verklaring is.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Aangaande het aantal nachten die hij in het training kamp verbrachte, verklaart verzoeker dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (wat hij duidelijk maakt : “Hoeveel dagen duurde de eerste training? Die nachten” –CGVS p26-), en dat hij vijf nachten verbleef tijdens de tweede training.

De tolk had op dit moment tijdens het gesprek moeilijkheden om verzoeker te verstaan ("Tolk: ik begrijp niet was hij zegt" CGVS p27), en verzoeker ment dat het een vertaling probleem was."

Opnieuw stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Ook aangaande het aantal nachten dat hij in het trainingskamp verbleef, stelt verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw een andere versie geeft, welke strijdig is met zijn eerdere verklaringen. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (CGVS, p. 26) en vijf nachten tijdens de tweede training. Terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS aangaande de eerste training stelde dat dit drie of vijf nachten was (gehoorverslag CGVS, p. 26-27) én aangaande de tweede training dit slechts één nacht betrof (gehoorverslag CGVS, p. 28)."

De vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bijgevolg kan hij allerminst worden bijgetreden waar hij aanvoert dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprake zou zijn geweest van een vertaalprobleem ter verschoning van deze tegenstrijdigheden. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht als volgt:

"Waar verzoeker voorts stelt dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan, merkt verwerende partij op dat tijdens het gehoor op het CGVS aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Verzoeker noch diens raadsman hebben naar aanleiding van het gehoor enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en verzoeker. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden met de tolk. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. De vaststelling dat de tolk opmerkt dat hij/zij verzoeker niet heeft begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 27) volstaat niet om de beweerde vertaalproblemen te staven. Te meer daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker niet of ontwijkende antwoorden gaf op de door de protection officer gestelde vragen (gehoorverslag CGVS, p. 26-27)."

2.3.2.9. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn:

"Ook over wat u aan uw moeder vertelde nadat u niet thuis kwam van de madrassa legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaart dat u tijdens uw lessen in de madrassa nooit bleef overnachten en in de namiddag, na de lessen, naar huis ging (CGVS, p.26). Nadat u op een keer plots niet thuis kwam en zelfs drie nachten van huis weg bleef, stelde uw moeder u hierover bij uw thuiskomst kritische vragen, zo beweert u (CGVS, p.27). U vertelde haar dat u een examen moest doen in een andere madrassa en dat u hiervoor moest blijven overnachten (CGVS, p.27). Nadat u dit vertelde, stelde uw moeder zich geen verdere vragen meer (CGVS, p.27). Dit is geheel ongeloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt of uw moeder dan niet bezorgd was, verklaart u dat uw maternale oom haar reeds had uitgelegd dat u voor uw lessen moest blijven overnachten (CGVS, p.28). Dat zij zich niettemin voor de rest geen vragen stelde, is echter weinig aannemelijk. Waar deze "andere" madrassa zich precies bevond, heeft u haar overigens nooit verteld (CGVS, p.32). Wat dit betreft is het bovendien merkwaardig dat uw moeder zich na een derde keer plots wel zorgen maakte."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Trouwens, beweert de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat de moeder van verzoeker zich geen verdere vragen stelde aangaande waarom verzoeker niet naar huis was gekomen, nadat hij haar verklaarde dat hij examen moest afleven in een andere madrassa. Echter, komt het CGVS snel op de conclusie dat zijn moeder zich tevreden stelde, terwijl verzoeker alleen verklaarde dat ze niets meer zei. Hij heeft uitgelegd dat zijn maternale oom aan zijn moeder gezegd had dat verzoeker gewoon weg was omdat hij naar een andere madrassa moest gaan om een examen af te leggen. Deze oom heeft totale autoriteit over de moeder van verzoeker (dit blijkt uit CGVS p31, ze mag het huis niet zonder zijn toestemming verlaten, en dan alleen om naar haar zus te gaan). Het is dus normaal dat zijn moeder niets meer zei na de eerste keer dat hij weg was. Het is dan ook normaal dat ze pas na de derde afwezigheid van verzoeker opnieuw reageerde. Deze grief moet verworpen worden."

De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker voorhoudt dat zijn oom de taliban steunt, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn moeder hiervan op de hoogte zijn.

Als deze oom dan verzoekers moeders komen en gaan zou controleren, blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn eerste verblijf in het trainingskamp dat zijn moeder hierover wel kritische vragen stelde, zelfs nadat verzoekers oom haar reeds had verteld dat verzoeker naar een grotere madrassa was gestuurd waar hij moest overnachten (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Dat verzoekers moeder bij zijn thuiskomst alsnog vroeg waar verzoeker was geweest en hierbij opmerkte dat hij voordien wel 's avonds naar huis kwam (gehoorverslag CGVS, p. 27), maar zich na verzoekers antwoord dat hij naar een grotere madrassa was gestuurd (waaromtrent zij reeds eerder door verzoekers oom al was ingelicht) geen verdere vragen stelde, is niet met elkaar verzoenbaar.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen:

“Tenslotte zijn ook uw verklaringen over uw bekentenissen aan uw moeder en uw schoonbroer over uw verblijf in de trainingskampen van de taliban vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u aanvankelijk alleen aan uw moeder opbiechtte in een trainingskamp te hebben verbleven, dat u dit in uw eigen huis deed, dat uw moeder hierover vervolgens sprak met uw schoonbroer en dat u hierna pas naar uw schoonbroer zijn huis ging en later het land zou verlaten. Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw moeder én uw schoonbroer samen inlichtte dat u in een trainingskamp verbleef, dat u dit bij uw schoonbroer thuis deed en dat u hierna niet meer naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS, p.30, 31).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u aanvankelijk dat u dit gezegd heeft en beweert u dat dit een fout moet zijn van de vertaler (CGVS, p.30). Dat de vertaler echter zowel foutief vertaalt waar en met wie dit gesprek plaats vond, is niet geloofwaardig.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Tot slot, bevestigt verzoeker dat hij zijn moeder een schoonbroer samen inlichtte over de trainingen, en dat er waarschijnlijk opnieuw een fout met de vertaling was.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt, en dat hij verder slechts herhaalt dat er sprake was van een vertaalfout zonder in concreto de motivering van de commissaris-generaal daaromtrent in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.11. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara en envelop kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-9 en 11) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (bijlage 1) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtspiegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR “Eligibility Guidelines”) en het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (hierna: EASO “Guidance Note”) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van ‘insurgents’ in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE’s die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren.

Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met "high profile"-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "colletaral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie nota met opmerkingen en rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "improvised explosive devices" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-9 en 11), is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

In de aanvullende nota stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een gezonde en ongehuwde jongeman bent (DVZ) die de twee belangrijkste landstalen van Afghanistan, Pashtoun en Dari, machtig is.

Verder verklaart u in het verleden reeds professioneel actief te zijn geweest als schilder, waarbij uw gebrek aan scholing geen probleem bleek te vormen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw leeftijd hoger wordt geschat dan u zelf aangeeft, waardoor u geen zicht biedt op een substantieel deel van uw leven, namelijk uw jongvolwassenheid. Door uw gebrek aan medewerking op dit punt doet u dan ook vragen rijzen bij uw professionele activiteiten in deze periode.

U was woonachtig net buiten Jalalabad. Toch blijkt uit uw verklaringen dat u uw streek minstens zelf bekijkt als zijnde een onderdeel van de stad Jalalabad. Gevraagd naar waar u Pashtoun leerde spreken, verklaart u: “In Surkh Rod, Jalalabad” (CGVS, p.12). Gevraagd naar de bazars in uw district, noemt u als derde de bazar van Jalalabad, nog voor die van uw eigen district (CGVS, p.18). Ook in uw verklaringen over het wegennet rond uw dorp, valt herhaaldelijk de naam Jalalabad (CGVS, p.12,14).

Verder blijkt ook dat u een netwerk heeft dat gelinkt is aan het nabijgelegen Jalalabad. Uw schoonbroer (Q.) woont samen met uw zus in de stedelijke regio Jalalabad en is in de stad Jalalabad werkzaam als groenteverkoper (CGVS, p.6). Q. regelde en financierde uw reis en besliste dat u naar België diende te komen (DVZ, CGVS, p.23). Ook stuurde uw schoonbroer u na vertrek uit Afghanistan alle documenten op (DVZ; CGVS, p.22). Bovendien geeft u aan een regelmatig, meer dan wekelijks, contact te onderhouden met zijn vrouw (uw zus A. - CGVS, p.22). Verder gevraagd naar de voorbereiding en de financiering van uw reis door Q. (DVZ; CGVS, p.23), blijkt u hierop geen zicht te willen geven. Zo blijkt u niet te weten hoeveel Q. betaalde voor uw reis (DVZ) of waar hij het geld vandaan haalde om uw reis te financieren (CGVS, p.23): u zegt niet te weten of hij zijn huis verkocht, of gronden verkocht of misschien een lening aanging. Dat u op deze voor de hand liggende vragen geen antwoord weet te bieden, doet vermoeden dat u hierop geen zicht wenst te geven. Gevraagd naar de algemene financiële situatie van uw schoonbroer, volhardt u in uw vaagheid door te antwoorden: “Hij werkt en hij overleeft” (CGVS, p.23). Dat uw schoonbroer groenteverkoper is en van zijn inkomsten hieruit louter zou kunnen “overleven”, maar er tegelijk wel in slaagt om op enkele dagen tijd uw reis te financieren (CGVS, p.23), is niet geloofwaardig. Dat u over de financiële toestand van uw schoonbroer en op de financiering van uw reis geen zicht wenst te geven, roept kritische vragen op bij uw beweringen hieromtrent. Uw vage verklaringen over uw reis en over de financiële toestand van uw schoonbroer, samen gelezen met uw verklaringen over uw recent contact met uw zus, doen besluiten dat u over een netwerk beschikt dat u duidelijk wil ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Bijgevolg kan verwacht worden dat dit netwerk deze bereidheid ook toont indien u uw leven in uw land van herkomst, meer bepaald in Jalalabad, verder zou opbouwen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw oom u overal in het land zou vinden.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u, noch met uw oom, noch met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In zijn nota met opmerkingen voert de commissaris-generaal terecht aan als volgt:

"Waar verzoeker voorts aanvoert dat het moeilijk is om huisvesting in Jalalabad te vinden en dat de basisvoorzieningen een gevaarlijk punt hebben bereikt, is verwerende partij van mening dat verzoeker met zijn algemeen betoog niet concreet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van verwerende partij in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Verwerende partij wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond. Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houden met de socio-economische toestand van het land, economisch voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan een nieuw leven in de stad Jalalabad op te bouwen."

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing. Zodoende wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Op 27 juni 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 20 september 2019 werd het verzoek ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 5 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 6 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 27/06/2019

Overdracht CGVS: 09/09/2019

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op vrijdag 25 oktober 2019 van 14u02 tot 16u53, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester Moskofidis, was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjieke origine te zijn en soenniet te zijn. U bent afkomstig van het dorp Qala-i-Now, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, Afghanistan. U woonde samen met uw moeder en uw jongere broer. U verklaart analfabeet te zijn en werkloos te zijn geweest toen u vertrok uit Afghanistan.

Na de dood van uw vader vijf jaar geleden trok uw gezin bij uw maternale oom in. Deze stuurde u naar de madrasa, waar u in totaal zes maanden studeerde. Gedurende de twee laatste maanden zou u drie keer zijn meegenomen om deel te nemen aan een opleiding voor zelfmoordaanslagen van de taliban. De eerste keer verbleef u drie nachten op deze training, de tweede en derde keer verbleef u één nacht op de training. Voordat u zich van de madrasa naar het trainingskamp begaf, werd u eerst verdoofd door middel van een injectie. Op de terugweg van het kamp naar de madrasa werd u geblinddoekt. Nadat u een eerste keer drie nachten weg bleef, vroeg uw moeder u bij thuiskomst waar u geweest was. U vertelde haar dat u in een andere, grotere moskee les kreeg en een examen moest doen. Nadat u een derde keer niet naar huis kwam na de lessen stuurde uw moeder uw jongere broer naar de madrasa om u te komen zoeken.

Uw broer vond u echter niet en vroeg de moellah waar u was. Deze vertelde uw broer dat hij zich geen zorgen moest maken. Uw broer keerde naar huis. Toen u een dag later thuis kwam, was uw moeder erg boos. Ze wilde weten waar u geweest was. U vertelde wat er gebeurd was. U ging vervolgens naar uw schoonbroer, waar u twee nachten verbleef. Vervolgens vluchtte u het land uit.

Gedurende één maand en vijf dagen reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en een onbekend land naar België, waar u aankwam op 12 december 2015 en asiel aanvraag op 14 december 2015.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u een enveloppe en een taskara neer.

Op 30 november 2017 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd geoordeeld dat u over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 21 mei 2019.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 27 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat mensen u bang hebben gemaakt en dat u eigenlijk geboren bent in Pakistan. U hebt nooit in Afghanistan gewoond en bent er enkel voor trouwfeesten en dergelijke geweest. U verliet Pakistan omdat u er onder meer werd lastig gevallen door de politie. U kan niet terug naar Afghanistan omdat uw maternale oom voor de taliban werkt, en vreest nog steeds (net zoals bij uw vorige verzoek) om door hem gerekruteerd te worden voor de taliban.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de originele Pakistaanse verblijfskaarten (Proof of Registration) neer van uw vader, uw moeder, uw broer en uw zus, alsook een kopie van uw eigen kaart, en twee enveloppes die aantonen dat u post verkreeg vanuit Afghanistan en Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u kunnen worden toegekend omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met of vrees voor de taliban.

Ten eerste verklaarde u uw tweede verzoek om internationale bescherming te stelen op dezelfde motieven als reeds uiteengezet tijdens uw eerste verzoek (CGVS dd. 25/10/2019 p.14). U stelde hetzelfde verhaal te vertellen en gaf aan enkel gelogen te hebben over het feit dat u in Pakistan leefde (CGVS dd. 25/10/2019 p.14). Hierbij dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarenboven stelde het CGVS vast dat uw verklaringen betreffende uw asielrelaas op tal van punten flagrant tegenstrijdig waren met de verklaringen die u deed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen de bedrieglijkheid van dit relaas nogmaals bevestigt. Zo beweerde u tijdens uw vorige interview op het CGVS namelijk dat u samen met slechts vijf andere jongens training van de taliban kreeg (CGVS dd. 26/09/2017 p.27), terwijl u heden stelt dat er wel twintig mensen in de madrasa waren (CGVS dd. 25/10/2019 p.14). Ook verklaarde u destijds dat u in totaal maar liefst zes maanden naar een madrasa ging waarvan u twee maanden training voor een zelfmoordaanslag kreeg (CGVS dd. 26/09/2017 p.26).

Heden spreekt u echter over een verblijf van ongeveer slechts twee nachten in een madrasa (CGVS dd. 25/10/2019 p.16). Verder stelde u eerder dat u geïnjecteerd werd en flauw viel voordat u naar het zelfmoordtrainingskamp gebracht werd en bijgevolg niet wist waar dit juist was (CGVS dd. 26/09/2017 p.27), terwijl u in het kader van dit verzoek helemaal niet spreekt over een injectie of bewustzijnsverlies en vlotjes aangeeft dat het trainingskamp op ongeveer anderhalf uur rijden was (CGVS dd. 25/10/2019 p.15). Nog frappanter is het feit dat u destijds verklaarde dat uw jongere broer u in de madrasa kwam zoeken (in opdracht van uw moeder), en u wat later gewoon thuis kwam van het trainingskamp (CGVS dd. 26/09/2017 p.22-23). U gaf ook aan dat u telkens gewoon naar huis ging of zelfs teruggebracht werd door de taliban (CGVS dd. 26/09/2017 p.27, 29), en sprak helemaal niet over een ontsnapping van uwerzijde. Heden zegt u echter niets over uw broer die u zou komen zoeken zijn, en komt u plots met een gedetailleerd ontsnappingsverhaal op de proppen (CGVS dd. 25/10/2019 p. 14, 16-17). Dergelijk markante tegenstrijdigheden doen niet alleen opnieuw afbreuk aan uw asielmotieven, maar ondermijnen ook uw algehele geloofwaardigheid.

Geconfronteerd met deze reeks discrepanties, stelde u plots dat uw eerdere verklaringen uitgevonden waren en dat u heden de waarheid vertelt (CGVS dd. 25/10/2019 p.18). Gewezen op het feit dat u eerder nochtans aangaf hetzelfde verhaal te vertellen als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, komt u hierop terug en verklaart u zowaar 'fouten' gemaakt te hebben tijdens uw vorige verklaringen omdat u 'stress' had. Meer nog, u tracht zelfs de schuld te leggen bij de protection officier van het vorige interview en stelt dat hij of zij u niet veel vragen stelde (CGVS dd. 25/10/2019 p.18), hetgeen een behoorlijk ongegeneerde leugen is. Uiteindelijk geeft u toe dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming geen oprecht verhaal vertelde, en blijft u erbij vandaag wel de waarheid te spreken. Gevraagd waarom u dan eerder bevestigde hetzelfde verhaal als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming te vertellen, verklaart u plots dat u zowel over uw verblijf in Pakistan als uw asielmotieven loog (CGVS dd. 25/10/2019 p.18-19). U geeft echter geen afdoende uitleg voor waarom u dit dan niet meteen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (of toen u de vraag in kwestie gesteld werd) duidelijk maakte, hetgeen laat vermoeden dat u alweer ter plaatse excuses verzint om te kunnen volharden in uw bedrieglijke asielmotieven.

De bewering dat u heden, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, wél de waarheid zou spreken, blijkt overigens evenmin juist. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op het ogenblik dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming ging indienen immers dat uw oom voor de taliban werkte en hij u vroeger (wanneer jullie op bezoek gingen naar Afghanistan) al een aantal keren zei dat u moest samenwerken met hem (zie verklaring volgend verzoek vraag 15). Ten overstaan van het CGVS beweerde u echter opvallend genoeg dat u niet wist dat uw oom voor de taliban werkte toen u instemde om met hem mee te gaan naar de madrasa en dat dit ook de eerste en enige keer was dat hij u mee vroeg om naar de madrasa te gaan (CGVS dd. 25/10/2019 p.16). Geconfronteerd met deze opnieuw flagrante tegenstrijdigheid, dit maal binnen één en hetzelfde verzoek, kan u alleen maar stellen dat u dit niet zo gezegd hebt (CGVS dd. 25/10/2019 p.19), hetgeen echter niet overtuigt. Daarbij is het opmerkelijk dat u aan het CGVS plots verklaart dat uw jongere broer W. eveneens twee maal werd meegenomen door deze oom nadat uw familie in 2016 terugkeerde van Afghanistan naar Pakistan (CGVS dd. 25/10/2019 p.19), hoewel u hier geen enkele melding van maakte bij de DVZ (zie verklaring volgend verzoek vragen 1-22). U vermeldde daar wel dat uw broer intussen Afghanistan eveneens had verlaten en zich in Turkije bevond (zie verklaring volgend verzoek vraag 12), wat het des te merkwaardiger maakt dat u niets zei over het feit dat hij eveneens problemen zou gehad hebben met diezelfde oom. Bovendien kan ook aan deze problemen van uw broer met uw oom geen geloof gehecht worden. Zo verklaarde u immers dat uw familie in 2016 terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan, en dat uw jongere broer ongeveer twee of drie maanden hierna twee maal onder dwang meegenomen zou zijn door uw oom (CGVS dd. 25/10/2019 p.19-20). Uw broer zou echter pas in 2018 het land uitgestuurd zijn (CGVS dd. 25/10/2019 p.20), oftewel twee jaar na deze gebeurtenissen, hetgeen volkomen onaannemelijk is. Ook het feit dat u contact zou hebben met uw broer maar deze gemeenschappelijke problemen met jullie oom op geen enkel moment met hem zou besproken hebben (CGVS dd. 25/10/2019 p.20), kan het CGVS niet geloofwaardig achten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit

geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisereerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een gezonde alleenstaande jongeman bent die de twee belangrijkste landstalen van Afghanistan, Pashtou en Dari, machtig is (CGVS dd.25/10/2019 p.4-5). Verder was u in het verleden reeds professioneel actief als (auto)schilder, waarbij uw gebrek aan scholing geen probleem was (CGVS dd.25/10/2019 p.5). Ook dient opgemerkt te worden dat uw leeftijd hoger wordt geschat dan u zelf aangeeft (zie leeftijdsbepaling), waardoor u geen zicht biedt op een substantieel deel van uw leven, namelijk uw jongvolwassenheid. Door uw gebrek aan medewerking op dit punt doet u dan ook onvermijdelijk vragen rijzen bij uw professionele (of andere) activiteiten in deze periode.

Daarnaast is uw familie afkomstig (en momenteel woonachtig) in Qala-i-Now, een dorp vlakbij de grens met de stedelijke agglomeratie van Jalalabad. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u deze regio zelf bekijkt als zijnde een onderdeel van de stad Jalalabad. Gevraagd waar u Pashtou leerde spreken, verklaarde u immers: "In Surkh Rod, Jalalabad" (CGVS dd.26/09/2017 p.12). Gevraagd naar de bazaars in uw district, noemt u als derde de bazaar van Jalalabad, nog voor die van uw eigen district (CGVS dd.26/09/2017 p.18). Ook in uw verklaringen over het wegennet rond uw dorp, valt herhaaldelijk de naam Jalalabad (CGVS dd.26/09/2017 p.12, 14).

Voorts bleek uit uw verklaringen dat u een netwerk heeft in zowel de stedelijke agglomeratie van Jalalabad als de stad zelf. Uw schoonbroer (Q.) woonde namelijk samen met uw zus in Chani, een dorp gelegen in het grootstedelijk gebied van Jalalabad, en werkte vroeger als groenteverkoper op straat in de stad. Dit verklaarde u althans in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS dd.26/09/2017 p.6). Dat uw zus en schoonbroer heden verhuisd zouden zijn naar Qala-i-Now, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De familie van uw schoonbroer leeft immers nog steeds in Chani (CGVS dd.25/10/2019 p.7). Daarbij had u kennelijk een goede relatie met uw schoonbroer, gezien hij uw reis regelde en financierde én besliste dat u naar België diende te komen (zie verklaringen DVZ alsook CGVS dd.26/09/2017 p.23). Ook stuurde uw schoonbroer u na vertrek uit Afghanistan alle documenten op (zie verklaringen DVZ en CGVS dd.26/09/2017 p.22). Bovendien gaf u aan een regelmatig, meer dan wekelijks, contact te onderhouden met zowel uw schoonbroer als uw zus (CGVS dd.26/09/2017 p.22). Met dit alles in het achterhoofd, is het op zijn minst opvallend dat u de antwoorden schuldig moest blijven wanneer u gevraagd werd naar de voorbereiding en de financiering van uw reis door uw schoonbroer. Zo beweerde u niet te weten hoeveel hij betaalde voor uw reis (zie verklaringen DVZ), of waar hij het geld vandaan haalde om uw reis te financieren (CGVS dd.26/09/2017 p.23). Dat u op deze voor de hand liggende vragen geen antwoorden geeft, ondanks uw goede relatie met uw schoonbroer, doet vermoeden dat u hier bewust geen zicht op wenst te geven. Gevraagd naar de algemene financiële situatie van uw schoonbroer, volhardde u in uw vaagheid door te antwoorden: "Hij werkt en hij overleeft" (CGVS dd.26/09/2017 p.23). Dat uw schoonbroer, over wie u destijds verklaarde dat hij groenteverkoper was en van zijn inkomsten hieruit louter kon 'overleven', er tegelijk wel in slaagde om op enkele dagen tijd uw reis te financieren (CGVS dd.26/09/2017 p.23), is niet geloofwaardig.

Daarenboven is het merkwaardig dat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde dat uw schoonbroer vroeger een voedingswinkel had, en intussen zelfs een nieuwe gedeelde winkel met iemand anders opende (CGVS dd.25/10/2019 p.8). Van een arme straatverkoper die amper kan overleven lijkt met andere woorden nog weinig sprake. Hoe dan ook doet dit alles besluiten dat u over een netwerk beschikt dat u duidelijk wil ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Bijgevolg kan verwacht worden dat dit netwerk deze bereidheid ook zou tonen indien u uw leven in uw land van herkomst, of meer bepaald in Jalalabad, opnieuw zou opbouwen.

Voorts verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat twee van uw paternale ooms samen in Jalalabad wonen, en elk een eigen winkel hebben. Zo verkoopt de éne volgens u brandstof of benzine, en heeft de andere een winkel in reserveonderdelen (CGVS dd.25/10/2019 p.9). Daar u reeds als arbeider aan auto's gewerkt heeft, kan u met de hulp van deze ooms, die blijkbaar in een gelijkaardig gedeelte van de arbeidsmarkt als u actief zijn, mogelijk zelfs nog vlotter aan een job geraken. Meer nog, gevraagd of u, los van de door u voorgehouden problemen met uw maternale oom, zich in Jalalabad zou kunnen vestigen, antwoordde u volmondig "ja" (CGVS dd. 25/10/2019 p.21), waardoor er dan ook geen twijfel bestaat over de redelijkheid van dit intern vestigingsalternatief.

Het feit dat u eigenlijk geboren bent in Pakistan en hier ook steeds gewoond hebt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U gaf immers zelf aan dat u en uw familie nog geregeld terugkeerden naar Afghanistan, meer bepaald naar de districten van Surkhrod en Behusd, bijvoorbeeld ter gelegenheid van trouwfeesten (zie verklaring volgend verzoek vraag 10). Dit gebeurde zeker twee keer per jaar, en steeds voor een periode van een week of tien dagen (zie verklaring volgend verzoek vraag 10), waardoor u het contact met uw thuisland steeds onderhouden hebt en er geenszins kan gesteld worden dat u er volledig van vervreemd zou zijn.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw maternale oom u overal kan vinden (CGVS dd.27/09/2017 p.24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw oom of met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De vluchtelingenkaarten van uzelf, uw ouders, uw broer en uw zus tonen louter aan dat jullie inderdaad als Afghaans vluchteling in Pakistan geleefd hebben, een element dat echter niet ter discussie staat. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het CGVS deze kaarten liet verifiëren bij UNHCR, en dat uit de verkregen informatie bleek dat u wel degelijk van de eerste tot de zesde graad naar school zou gegaan zijn in Pakistan, hoewel u beweerde nooit enige scholing gehad te hebben (CGVS dd.25/10/2019 p.5). Ook dit doet een laatste maal afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en laat opnieuw vermoeden dat u geen volledig zicht wenst te bieden op zowel uw persoonlijke achtergrond als uw netwerk en hervestigingsmogelijkheden in Afghanistan. De twee enveloppen die u nog voorlegde tonen louter aan dat u post hebt ontvangen vanuit Afghanistan en Pakistan, hetgeen evenmin een ander licht werpt op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 augustus 2020 legt verzoeker volgende documenten voor:

- een verzoek van zijn vader van 24 december 2019 met vertaling (stukken 1-2);
- een antwoordbrief van de commissaris voor Afghaanse vluchtelingen van 24 december 2019 met vertaling (stukken 3-4);
- een briefomslag en verzendingsbewijs (stukken 5-6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 11 september 2020 brengt de commissaris-generaal COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van Cedoca van 12 maart 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban en hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikte in Jalalabad. In beroep besliste de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikte in Jalalabad.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen bijstelt. Verzoeker geeft immers aan in Pakistan te zijn geboren en te hebben verbleven en, behoudens voor trouwfeesten en dergelijke, nooit in Afghanistan te hebben verbleven. Verzoeker verliet Pakistan omdat hij er onder meer werd lastig gevallen door de politie.

Verder benadrukt verzoeker dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid vertelde aangaande zijn vrees om naar Afghanistan te kunnen terugkeren, meer bepaald om gerekruteerd te worden door de taliban.

Ter staving van zijn huidig verzoek heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: de originele Proof of Registration (PoR)-kaarten van zijn vader, moeder, broer en zus, alsook een kopie van zijn eigen PoR-kaart en twee enveloppes die aantonen dat hij post kreeg vanuit Afghanistan en Pakistan.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban en verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek aangeeft enkel gelogen te hebben over het feit dat hij in Pakistan leefde; (ii) verzoekers verklaringen betreffende zijn vluchtrelaas op tal van punten tegenstrijdig zijn met deze die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek, meer bepaald met betrekking tot het aantal jongens die training kregen van de taliban, de duurtijd dat hij naar de madrassa ging, de wijze waarop hij naar het zelfmoordtrainingskamp werd gebracht en het feit of hij al dan niet ontsnapte; (iii) wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, hij plots voorhoudt dat hij fouten heeft gemaakt in het kader van zijn vorig verzoek omdat hij stress had en oppert dat er hem niet veel vragen werden gesteld, hetgeen niet kan overtuigen en hoe dan ook geen afdoende uitleg is voor de vaststelling dat hij niet meteen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk maakte dat hij ook over zijn vluchtmotieven loog; (iv) er in zijn huidige vluchtrelaas verschillende inconsistenties en niet-aannemelijkheden op te merken zijn (waaronder het aantal keren dat hij met zijn oom moest samenwerken en het feit of zijn broer W. eveneens problemen kende met zijn oom), die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaart thans dat hij niet in Afghanistan, doch wel in Pakistan is geboren en er ook heeft verbleven, waartoe hij de PoR-kaarten van zijn familieleden, alsook een kopie van zijn eigen PoR-kaart voorlegt. Hij geeft tevens toe dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven, behoudens voor huwelijken en dergelijke (Verklaring Volgend Verzoek, stuk 16, vraag 10).

Van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. In het kader van de medewerkingsplicht, mag worden verwacht dat hij daarbij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Evenwel heeft verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek leugenachtige verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn verblijfplaatsen. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij angst had om de waarheid te vertellen omdat hij vreesde niet geloofd te worden en om gerepatrieerd te worden, kan niet overtuigen. Een verzoek om internationale bescherming is op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden.

De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn afkomst of asielrelaas te debiteren. Verzoeker verduidelijkt voorts niet waarom hij zijn verblijfplaatsen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet kenbaar durfde maken, noch waarom hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming plots wél zijn eigenlijke verblijfplaatsen durft vertellen. Zijn voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen doen dan ook vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware verblijfplaatsen en ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming en tasten bijgevolg reeds zijn algemene geloofwaardigheid aan.

Desalniettemin houdt verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek nog steeds vast aan zijn Afghaanse nationaliteit (Verklaring Volgend Verzoek, stuk 16, vraag 6 en Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4) en verklaart hij dat zijn ouders afkomstig zijn uit het dorp Qala-i-Now, district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar en er thans ook opnieuw verblijven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6-7 en Verklaring Volgend Verzoek, stuk 16, vraag 12).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bijgevolg moet verzoekers vrees voor vervolging dus - enkel - worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Verzoekers betoog aangaande de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Pakistan, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

Verzoeker verklaart opnieuw bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen gerekruteerd te worden door zijn maternale oom, die lid is van de taliban (Verklaring Volgend Verzoek, stuk 16, vraag 15 en Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14).

Gevraagd of verzoeker zich beroept op dezelfde vervolgingsfeiten als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, dan wel of hij thans een verschillend vluchtverhaal naar voor schuift in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, antwoordt verzoeker: “Nee het is hetzelfde verhaal (...)” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14). Ook op de vraag of hij enkel gelogen heeft over het gegeven dat hij in Pakistan heeft geleefd, antwoordt verzoeker bevestigend en geeft hij aan dat hij volhardt in dezelfde vervolgingsfeiten (*Ibid.*). Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij inderdaad hetzelfde “verhaal” bedoelde als het verhaal dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, maar dat hij niet bedoelde dat alle reeds afgelegde verklaringen over de problematiek waarheidsgetrouw waren en dat de commissaris-generaal zijn verklaringen bijgevolg “fout” heeft geïnterpreteerd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers ondubbelzinnig dat verzoeker aangeeft dat hij zich blijft steunen op dezelfde asielmotieven als deze die hij heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat hij “enkel” gelogen heeft over zijn geboorte en verblijf in Pakistan.

Er dient in dit verband gewezen op het gewijsde van arrest nr. 221 541 van 21 mei 2019 van de Raad, waarin - in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming - reeds werd geoordeeld dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Dienaangaande oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

“2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (iii) hij de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd; (iv) hij het trainingskamp niet beter kon situeren dan “in de woestijn”; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd; (vi) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp; (vii) zijn verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn; (viii) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen; en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en

het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op 31 december 2000. De Dienst Voogdij organiseerde op 20 januari 2016 een leeftijdsonderzoek, waarbij uw leeftijd geschat werd op 20,6 jaar oud, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat betekent dat u meerderjarig was en dat u vermoedelijk heel wat ouder bent dan u zich voordoet. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'):

“Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verder geeft u doorheen uw relaas ook nergens aan dat er sprake is van enige beïnvloeding. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zeer zelden voor. De rekrutering, zoals u deze beschrijft, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Dat zij bovendien zoveel moeite zouden doen om u een opleiding te geven, wetende dat u geen aanslag wil plegen, is niet aannemelijk. Uw oom zou u naar de madrassa hebben gestuurd, wetende dat u opleidingen zou krijgen voor zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p.28). Hij heeft hierover tegen uw moeder niets gezegd. Dat u zonder medeweten van uw moeder en tegen uw eigen wil in een opleiding voor zelfmoordaanslagen volgde en uw oom u hier moedwillig naartoe stuurde, is maar weinig aannemelijk (CGVS, p.27, 28).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat objectieve bronnen bevestigen dat de taliban en IS jongemannen uit Nangarhar rekruteren om aan hun zijde te vechten, alsook dat de taliban vaak in madrassa's rekruteren, hetgeen volgens hem overeenkomt met zijn verklaringen. Hij wijst erop dat hij de passende leeftijd heeft om te vechten. Aangezien zijn verklaringen niet enkel plausibel zijn, maar ook overeenstemmen met de beschikbare informatie, dienen deze verklaringen volgens hem als aannemelijk te worden beschouwd. Tevens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal onterecht meent dat verzoekers familie tegen de taliban gekant zou zijn; hij stelt dat zijn oom de taliban steunt en dat deze op de hoogte was van de training die verzoeker moest volgen.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban veelal kan rekenen op voldoende vrijwilligers en dat bij de rekrutering beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, alsmede op de tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers. Gedwongen rekrutering blijkt slechts uitzonderlijk voor te vallen. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 5, 9 en 11) ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier. Dat er gerekruteerd wordt via madrassa's stemt overeen met de vaststelling dat rekrutering onder meer geschiedt via sociale netwerken en lokale vertegenwoordigers. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Zoals uit de hierna volgende motieven blijkt, maar verzoeker geenszins in concreto aannemelijk dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. Dat gedwongen rekrutering bovendien blijkens de beschikbare informatie slechts uitzonderlijk voorkomt, vormt dan ook een eerste indicatie voor de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker voorhoudt dat zijn oom wel degelijk de taliban steunt en dat deze oom volledige controle heeft over verzoekers moeder, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zelf geen medestander is van

de taliban, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban verzoeker per se zouden willen rekruteren terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat zij in principe over voldoende vrijwillige rekruten kunnen beschikken.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd:

“Verder zijn uw verklaringen over de beweerde training bij de taliban bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo stelt u dat u de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee u de training kreeg (CGVS, p.27). Dit is opmerkelijk, aangezien u beweert dat u slechts met vijf deelnemers was (CGVS, p.27). Wanneer u met de ongeloofwaardigheid van deze vaststelling wordt geconfronteerd wordt, verklaart u dat u deze jongens vroeg om hen voor te stellen, maar dat ze hun naam niet wilden zeggen tegen u (CGVS, p.27). Dit is weinig overtuigend.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Vervolgens wordt hem verweten dat hij de namen van de andere jongens die ook in de training kamp waren niet kent. Verzoeker bevestigt dat hij hun namens niet kent, dat ze niet in dezelfde madrassa als hem studeerden, en voegt toe dat ze niet veel praten konden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij met slechts vijf andere jongens trainingen volgde. Zelfs indien er weinig kansen zouden zijn geweest om met elkaar te praten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de namen van deze jongens kent, al was het maar door hun naam te horen wanneer zij door de talibs-trainers werden aangesproken. Dat verzoeker geen enkele naam kan noemen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te bevestigen dat hij de namen van de vijf andere jongens niet kent.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker het trainingskamp niet beter kon situeren dan “in de woestijn”:

“Ook de locatie van het trainingskamp, weet u allerminst te situeren. Wanneer u gevraagd wordt waar het trainingskamp zich bevond, verklaart u: “Ik weet het niet. Ik was geïnjecteerd. Ik viel flauw” (CGVS, p.27). Toen u van het trainingskamp terugkwam, bleek u echter niet verdoofd (CGVS, p.29). Toch slaagt u er niet in te situeren in welke richting dit kamp zich zou bevinden of welke herkenningspunten u op de weg tegen kwam (CGVS, p.29). U beweert eerst dat het kamp zich in een woestijn zou bevinden en beweert pas na verschillende keren aandringen dat u hierover niets kan weten omdat u geblinddoekt was (CGVS, p.29). Dat u geïnjecteerd zou worden met een verdovingsmiddel is op zich weinig aannemelijk, dat u bovendien pas nadat blijkt dat u niet kan antwoorden op de vragen over de locatie van het kamp verklaart dat u op de terugweg geblinddoekt werd, doet vermoeden dat u ter plaatse verklaringen zoekt voor de nochtans evidente vragen over uw relaas waarop u het antwoord schuldig moet blijven.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Daarna, verwijt de Commissaris dat verzoeker de locatie van het training kamp niet kent. Hij heeft echter uitgelegd dat hij geïnjecteerd was toen ze naar de kamp reden, en dat hij geblinddoekt was tijdens de terugweg. Hij kan alleen verklaren dat het kamp in een woestijn ligt.”

De Raad stelt vast de commissaris-generaal terecht meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker telkens wanneer hij naar het trainingskamp zou worden gebracht, zou worden geïnjecteerd met een middel waardoor hij flauw viel. Hoger is reeds komen vast te staan dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk is (zie supra). Uit de informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat wanneer er toch sprake is van gedwongen rekrutering de dwang bestaat uit directe of indirecte bedreiging van de persoon of zijn naasten of uit dwang uitgeoefend via tribale of familiebanden. Het gebruik van verdovende middelen teneinde een rekrut gedwongen naar een trainingskamp te brengen wordt nergens vermeld en is dan ook een dermate ongebruikelijke dwangmethode dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker kan zijn gebrekkige kennis over de situering van het trainingskamp dan ook niet vergoelijken door te beweren dat hij niet bij bewustzijn was wanneer hij naar het kamp werd gebracht. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij verklaarde geblinddoekt te zijn geweest telkens wanneer hij het kamp verliet, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker pas voor het eerst van dit blinddoeken melding maakte nadat hij meermaals niet kon antwoorden op de vragen van de protection officer over de locatie van het trainingskamp.

Verzoeker laat deze pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift echter ongemoeid en komt voor het overige niet verder dan te herhalen dat hij slechts weet dat het trainingskamp “in een woestijn” was gelegen, hetgeen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing geenszins een ander licht kan werpen.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd:

“Ook over de periode waarin u deze trainingen gevolgd zou hebben, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat er reeds gedurende drie tot vier maanden trainingen plaats vonden.

Op het Commissariaat-generaal echter, verklaart u dat u alleen de laatste twee maanden voor uw vertrek naar de training ging (CGVS, p. 26)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Betreffend de periode waarin verzoeker training volgde, beantwoordt verzoeker door uit te leggen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaats vond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaats vond."

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de trainingen plaatsvonden 3 à 4 maanden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij alleen de laatste twee maanden voor zijn vertrek trainingen volgde (gehoorverslag CGVS, p. 26). In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaatsvond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaatsvond. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift nog een andere versie van de feiten heeft, onderstreept dnoigmaald de ongeloofwaardigheid van zijn relaas."

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp:

"Zo legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het aantal overnachtingen in het trainingskamp. U verklaarde aanvankelijk dat u de eerste maal 'ongeveer' drie nachten bleef slapen (CGVS, p.26). Wanneer u gevraagd wordt of u niet weet hoe lang u bleef slapen, verklaart u dat u er vijf nachten bleef (CGVS, p.26). Na herhaling bevestigt u dat u de eerste maal drie nachten bleef (CGVS, p.26). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat sommige mensen langer in het trainingskamp verbleven (CGVS, p.27), wat uiteraard geen afdoende verklaring is."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Aangaande het aantal nachten die hij in het training kamp verbrongde, verklaart verzoeker dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (wat hij duidelijk maakt : "Hoeveel dagen duurde de eerste training? Die nachten" –CGVS p26-), en dat hij vijf nachten verbleef tijdens de tweede training. De tolk had op dit moment tijdens het gesprek moeilijkheden om verzoeker te verstaan ("Tolk: ik begrijp niet was hij zegt" CGVS p27), en verzoeker ment dat het een vertaling probleem was."

Opnieuw stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Ook aangaande het aantal nachten dat hij in het trainingskamp verbleef, stelt verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw een andere versie geeft, welke strijdig is met zijn eerdere verklaringen. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (CGVS, p. 26) en vijf nachten tijdens de tweede training. Terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS aangaande de eerste training stelde dat dit drie of vijf nachten was (gehoorverslag CGVS, p. 26-27) én aangaande de tweede training dit slechts één nacht betrof (gehoorverslag CGVS, p. 28)."

De vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bijgevolg kan hij allermist worden bijgetreden waar hij aanvoert dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprake zou zijn geweest van een vertaalprobleem ter verschoning van deze tegenstrijdigheden. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht als volgt:

"Waar verzoeker voorts stelt dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan, merkt verwerende partij op dat tijdens het gehoor op het CGVS aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Verzoeker noch diens raadsman hebben naar aanleiding van het gehoor enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en verzoeker. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden met de tolk. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. De vaststelling dat de tolk opmerkt dat hij/zij verzoeker niet heeft begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 27) volstaat niet om de beweerde vertaalproblemen te staven. Te meer daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker niet of ontwijkende antwoorden gaf op de door de protection officer gestelde vragen (gehoorverslag CGVS, p. 26-27)."

2.3.2.9. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn:

"Ook over wat u aan uw moeder vertelde nadat u niet thuis kwam van de madrassa legt u ongeloofwaardige verklaringen af."

U verklaart dat u tijdens uw lessen in de madrassa nooit bleef overnachten en in de namiddag, na de lessen, naar huis ging (CGVS, p.26). Nadat u op een keer plots niet thuis kwam en zelfs drie nachten van huis weg bleef, stelde uw moeder u hierover bij uw thuiskomst kritische vragen, zo beweert u (CGVS, p.27). U vertelde haar dat u een examen moest doen in een andere madrassa en dat u hiervoor moest blijven overnachten (CGVS, p.27). Nadat u dit vertelde, stelde uw moeder zich geen verdere vragen meer (CGVS, p.27). Dit is geheel ongeloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt of uw moeder dan niet bezorgd was, verklaart u dat uw maternale oom haar reeds had uitgelegd dat u voor uw lessen moest blijven overnachten (CGVS, p.28). Dat zij zich niettemin voor de rest geen vragen stelde, is echter weinig aannemelijk. Waar deze "andere" madrassa zich precies bevond, heeft u haar overigens nooit verteld (CGVS, p.32). Wat dit betreft is het bovendien merkwaardig dat uw moeder zich na een derde keer plots wel zorgen maakte."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Trouwens, beweert de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat de moeder van verzoeker zich geen verdere vragen stelde aangaande waarom verzoeker niet naar huis was gekomen, nadat hij haar verklaarde dat hij examen moest afleven in een andere madrassa. Echter, komt het CGVS snel op de conclusie dat zijn moeder zich tevreden stelde, terwijl verzoeker alleen verklaarde dat ze niets meer zei. Hij heeft uitgelegd dat zijn maternale oom aan zijn moeder gezegd had dat verzoeker gewoon weg was omdat hij naar een andere madrassa moest gaan om een examen af te leggen. Deze oom heeft totale autoriteit over de moeder van verzoeker (dit blijkt uit CGVS p31, ze mag het huis niet zonder zijn toestemming verlaten, en dan alleen om naar haar zus te gaan). Het is dus normaal dat zijn moeder niets meer zei na de eerste keer dat hij weg was. Het is dan ook normaal dat ze pas na de derde afwezigheid van verzoeker opnieuw reageerde. Deze grief moet verworpen worden."

De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker voorhoudt dat zijn oom de taliban steunt, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn moeder hiervan op de hoogte zijn. Als deze oom dan verzoekers moeders komen en gaan zou controleren, blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn eerste verblijf in het trainingskamp dat zijn moeder hierover wel kritische vragen stelde, zelfs nadat verzoekers oom haar reeds had verteld dat verzoeker naar een grotere madrassa was gestuurd waar hij moest overnachten (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Dat verzoekers moeder bij zijn thuiskomst alsnog vroeg waar verzoeker was geweest en hierbij opmerkte dat hij voordien wel 's avonds naar huis kwam (gehoorverslag CGVS, p. 27), maar zich na verzoekers antwoord dat hij naar een grotere madrassa was gestuurd (waaromtrent zij reeds eerder door verzoekers oom al was ingelicht) geen verdere vragen stelde, is niet met elkaar verzoenbaar.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen:

"Tenslotte zijn ook uw verklaringen over uw bekentenissen aan uw moeder en uw schoonbroer over uw verblijf in de trainingskampen van de taliban vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u aanvankelijk alleen aan uw moeder opbiechtte in een trainingskamp te hebben verbleven, dat u dit in uw eigen huis deed, dat uw moeder hierover vervolgens sprak met uw schoonbroer en dat u hierna pas naar uw schoonbroer zijn huis ging en later het land zou verlaten. Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw moeder én uw schoonbroer samen inlichtte dat u in een trainingskamp verbleef, dat u dit bij uw schoonbroer thuis deed en dat u hierna niet meer naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS, p.30, 31).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u aanvankelijk dat u dit gezegd heeft en beweert u dat dit een fout moet zijn van de vertaler (CGVS, p.30). Dat de vertaler echter zowel foutief vertaalt waar en met wie dit gesprek plaats vond, is niet geloofwaardig."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Tot slot, bevestigt verzoeker dat hij zijn moeder een schoonbroer samen inlichtte over de trainingen, en dat er waarschijnlijk opnieuw een fout met de vertaling was."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt, en dat hij verder slechts herhaalt dat er sprake was van een vertaalfout zonder in concreto de motivering van de commissaris-generaal daaromtrent in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.11. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

"De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara en envelop kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-9 en 11) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Het enkele gegeven dat verzoeker thans verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze is aangetoond, vermag niets te wijzigen aan voormelde overwegingen van de Raad en is bijgevolg niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtrelaas in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming op verschillende punten inconsistent zijn met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, kan – gelet op verzoekers initiële bevestiging dat zijn vluchtrelaas hetzelfde is dan dit dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet – wel degelijk onder meer terecht worden gewezen op de discrepantie tussen zijn verklaringen in zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker, na confrontatie met inconsistenties tussen zijn verklaringen, plots aangeeft dat hij "wat fouten" maakte tijdens zijn vorige verklaringen maar dat deze die hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aflegt wel degelijk de waarheid betreffen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18), vermag hieraan geen afbreuk te doen. Te meer nu hij geen afdoende uitleg geeft aangaande de reden waarom hij dit dan niet van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming naar voor schoof. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Daarenboven stelde het CGVS vast dat uw verklaringen betreffende uw asielrelaas op tal van punten flagrant tegenstrijdig waren met de verklaringen die u deed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen de bedrieglijkheid van dit relaas nogmaals bevestigt. Zo beweerde u tijdens uw vorige interview op het CGVS namelijk dat u samen met slechts vijf andere jongens training van de taliban kreeg (CGVS dd. 26/09/2017 p.27), terwijl u heden stelt dat er wel twintig mensen in de madrasa waren (CGVS dd. 25/10/2019 p.14). Ook verklaarde u destijds dat u in totaal maar liefst zes maanden naar een madrasa ging waarvan u twee maanden training voor een zelfmoordaanslag kreeg (CGVS dd. 26/09/2017 p.26). Heden spreekt u echter over een verblijf van ongeveer slechts twee nachten in een madrasa (CGVS dd. 25/10/2019 p.16). Verder stelde u eerder dat u geïnjecteerd werd en flauw viel voordat u naar het zelfmoordtrainingskamp gebracht werd en bijgevolg niet wist waar dit juist was (CGVS dd. 26/09/2017 p.27), terwijl u in het kader van dit verzoek helemaal niet spreekt over een injectie of bewustzijnsverlies en vlotjes aangeeft dat het trainingskamp op ongeveer anderhalf uur rijden was (CGVS dd. 25/10/2019 p.15). Nog frappanter is het feit dat u destijds verklaarde dat uw jongere broer u in de madrasa kwam zoeken (in opdracht van uw moeder), en u wat later gewoon thuis kwam van het trainingskamp (CGVS dd. 26/09/2017 p.22-23). U gaf ook aan dat u telkens gewoon naar huis ging of zelfs teruggebracht werd door de taliban (CGVS dd. 26/09/2017 p.27, 29), en sprak helemaal niet over een ontsnapping van uwerzijde. Heden zegt u echter niets over uw broer die u zou komen zoeken zijn, en komt u plots met een gedetailleerd ontsnappingsverhaal op de proppen (CGVS dd. 25/10/2019 p. 14, 16-17). Dergelijk markante tegenstrijdigheden doen niet alleen opnieuw afbreuk aan uw asielmotieven, maar ondermijnen ook uw algehele geloofwaardigheid.

Geconfronteerd met deze reeks discrepanties, stelde u plots dat uw eerdere verklaringen uitgevonden waren en dat u heden de waarheid vertelt (CGVS dd. 25/10/2019 p.18). Gewezen op het feit dat u eerder nochtans aangaf hetzelfde verhaal te vertellen als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, komt u hierop terug en verklaart u zowaar 'fouten' gemaakt te hebben tijdens uw vorige

verklaringen omdat u 'stress' had. Meer nog, u tracht zelfs de schuld te leggen bij de protection officier van het vorige interview en stelt dat hij of zij u niet veel vragen stelde (CGVS dd. 25/10/2019 p.18), hetgeen een behoorlijk ongegeneerde leugen is. Uiteindelijk geeft u toe dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming geen oprecht verhaal vertelde, en blijft u erbij vandaag wel de waarheid te spreken. Gevraagd waarom u dan eerder bevestigde hetzelfde verhaal als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming te vertellen, verklaart u plots dat u zowel over uw verblijf in Pakistan als uw asielmotieven loog (CGVS dd. 25/10/2019 p.18-19). U geeft echter geen afdoende uitleg voor waarom u dit dan niet meteen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (of toen u de vraag in kwestie gesteld werd) duidelijk maakte, hetgeen laat vermoeden dat u alweer ter plaatse excuses verzint om te kunnen volharden in uw bedrieglijke asielmotieven."

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming fouten maakte, dat hij veel stress had tijdens dit eerste verzoek en geplaagd werd door schuldgevoelens en hij bijgevolg "ter plaatse gebeurtenissen rond de rekruteringsvrees aan het verzinnen" was maar dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 oktober 2019 wel degelijk de waarheid heeft verteld, komt hij in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij bijgevolg geen enkel valabel argument bijbrengt om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verder considereert de bestreden beslissing nog terecht dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming eveneens inconsistent zijn, hetgeen zijn bewering als zou hij thans de waarheid spreken verder ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"De bewering dat u heden, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, wél de waarheid zou spreken, blijkt overigens evenmin juist. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op het ogenblik dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming ging indienen immers dat uw oom voor de taliban werkte en hij u vroeger (wanneer jullie op bezoek gingen naar Afghanistan) al een aantal keren zei dat u moest samenwerken met hem (zie verklaring volgend verzoek vraag 15). Ten overstaan van het CGVS beweerde u echter opvallend genoeg dat u niet wist dat uw oom voor de taliban werkte toen u instemde om met hem mee te gaan naar de madrasa en dat dit ook de eerste en enige keer was dat hij u mee vroeg om naar de madrasa te gaan (CGVS dd. 25/10/2019 p.16). Geconfronteerd met deze opnieuw flagrante tegenstrijdigheid, dit maal binnen één en hetzelfde verzoek, kan u alleen maar stellen dat u dit niet zo gezegd hebt (CGVS dd. 25/10/2019 p.19), hetgeen echter niet overtuigt. Daarbij is het opmerkelijk dat u aan het CGVS plots verklaart dat uw jongere broer W. eveneens twee maal werd meegenomen door deze oom nadat uw familie in 2016 terugkeerde van Afghanistan naar Pakistan (CGVS dd. 25/10/2019 p.19), hoewel u hier geen enkele melding van maakte bij de DVZ (zie verklaring volgend verzoek vragen 1-22). U vermeldde daar wel dat uw broer intussen Afghanistan eveneens had verlaten en zich in Turkije bevond (zie verklaring volgend verzoek vraag 12), wat het des te merkwaardiger maakt dat u niets zei over het feit dat hij eveneens problemen zou gehad hebben met diezelfde oom. Bovendien kan ook aan deze problemen van uw broer met uw oom geen geloof gehecht worden. Zo verklaarde u immers dat uw familie in 2016 terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan, en dat uw jongere broer ongeveer twee of drie maanden hierna twee maal onder dwang meegenomen zou zijn door uw oom (CGVS dd. 25/10/2019 p.19-20). Uw broer zou echter pas in 2018 het land uitgestuurd zijn (CGVS dd. 25/10/2019 p.20), oftewel twee jaar na deze gebeurtenissen, hetgeen volkomen onaannemelijk is. Ook het feit dat u contact zou hebben met uw broer maar deze gemeenschappelijke problemen met jullie oom op geen enkel moment met hem zou besproken hebben (CGVS dd. 25/10/2019 p.20), kan het CGVS niet geloofwaardig achten."

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken stellende dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn in zijn antwoorden, wijst de Raad erop dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld.

Zo verzoeker nog opmerkt dat de tegenstrijdigheden in geen geval betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en zij niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen van zijn verklaringen, dient opgemerkt te worden dat vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar

op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande.

In zoverre verzoeker nog wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en consistent heeft uiteengezet, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker te vermelden. Bovendien doet het feit dat verzoeker over bepaalde elementen wel consistente verklaringen zou hebben afgelegd, geen afbreuk aan de vaststelling dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, noch aan het feit dat hij over andere elementen gebrekkige, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoeker duidt overigens allerminst welke elementen volgens hem dan wel aannemelijk en eensluidend zouden zijn en op welke wijze deze zwaarder zouden doorwegen dan de gebrekkige, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen die in de bestreden beslissing op pertinente wijze worden uiteengezet.

Verzoeker vervolgt nog dat de dossierbehandelaar zich vergist heeft bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens dat zijn verklaringen foutief geïnterpreteerd werden. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker geenszins *in concreto* verduidelijkt waar, hoe en op welke wijze de commissaris-generaal zich heeft vergist bij het analyseren of het interpreteren van zijn verklaringen, laat staan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin blijken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming niet correct zou hebben behandeld. Overigens dient erop gewezen dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en dezen geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn "*jarenlange afwezigheid in het buitenland*" (Pakistan en België) waardoor hij een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering of een afrekening, dient erop gewezen dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). De loutere blote bewering dat het feit dat hij jarenlang buiten Afghanistan heeft verbleven de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en hem zal blootstellen aan verhoogde veiligheidsrisico's, is op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er overigens niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien maakte verzoeker noch tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens zijn persoonlijke onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming enige melding van een vrees om ontvoerd te worden of het slachtoffer te worden van een afrekening omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland. In dit opzicht dient er voorts nog op gewezen dat verzoeker aangeeft dat zijn familie, die eveneens langdurig in het buitenland heeft verbleven, zich opnieuw in zijn regio van herkomst heeft gevestigd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6-7) en maakt hij geen melding van dergelijke problemen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De vluchtelingenkaarten van uzelf, uw ouders, uw broer en uw zus tonen louter aan dat jullie inderdaad als Afghaans vluchteling in Pakistan geleefd hebben, een element dat echter niet ter discussie staat. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het CGVS deze kaarten liet verifiëren bij UNHCR, en dat uit de verkregen informatie bleek dat u wel degelijk van de eerste tot de zesde graad naar school zou gegaan zijn in Pakistan, hoewel u beweerde nooit enige scholing gehad te hebben (CGVS dd.25/10/2019 p.5). Ook dit doet een laatste maal afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en laat opnieuw vermoeden dat u geen volledig zicht wenst te bieden op zowel uw persoonlijke achtergrond als uw netwerk en hervestigingsmogelijkheden in Afghanistan. De twee enveloppen die u nog voorlegde tonen louter aan dat u post hebt ontvangen vanuit Afghanistan en Pakistan, hetgeen evenmin een ander licht werpt op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen voormelde motivering, zodat de motieven dienaangaande onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat het verzoek van zijn vader van 24 december 2019 en het antwoord van de commissaris voor Afghaanse vluchtelingen van 24 december 2019 betreft, merkt de Raad op dat deze documenten werden opgestuurd op 2 januari 2020 vanuit Peshawar, werden vertaald op 25 mei 2020 in België en via een aanvullende nota van 19 augustus 2020 werden neergelegd. Het gaat om de bevestiging dat verzoeker ongeschoold zou zijn en analfabeet, omdat hij geen scholing heeft gekend in Pakistan. Het feit dat verzoeker analfabeet is, kan onmogelijk aannemelijk worden gemaakt met deze stukken, gezien de handtekening die verzoeker zette op de verschillende documenten bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in 2015. Het feit dat verzoekers vader zijn brief lokaliseert in Peshawar is in strijd met verzoekers verklaringen dat zijn ouders zich opnieuw in het dorp Qala-i-Now, district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar hebben gevestigd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6-7 en Verklaring Volgend Verzoek, stuk 16, vraag 12). De antwoordbrief dateert ook van 24 december 2019, wat niet aannemelijk is gelet op de inhoud van het verzoek dat toch enig onderzoek naar verzoekers scholing vergt. De informatie staat overigens haaks op de inhoud van de gegevens die UNHCR Pakistan heeft meegedeeld over verzoeker (Landeninformatie, stuk 14, nr. 4). De neergelegde documenten werpen aldus geen ander licht op verzoekers vastgestelde ongeloofwaardigheid, integendeel. Dit geldt des te meer in het licht van de objectieve landeninformatie dat het gebruik van documentenfraude behoort tot de essentiële onderdelen van netwerken die zich bezighouden met mensensmokkel in Afghanistan en de buurlanden, zoals Pakistan (*Ibid.*, nr. 5).

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er moet tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten.

In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de AGE's (vooral de taliban en ISKP) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde IED's, mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet lopen. Bovendien wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bevestigd in het licht van de meest recente informatie (aanvullende nota commissaris-generaal).

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat verzoeker geen individuele elementen bijbrengt, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

De bestreden beslissing stelt terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een gezonde alleenstaande jongeman bent die de twee belangrijkste landstalen van Afghanistan, Pashtou en Dari, machtig is (CGVS dd.25/10/2019 p.4-5). Verder was u in het verleden reeds professioneel actief als (auto)schilder, waarbij uw gebrek aan scholing geen probleem was (CGVS dd.25/10/2019 p.5). Ook dient opgemerkt te worden dat uw leeftijd hoger wordt geschat dan u zelf aangeeft (zie leeftijdsbepaling), waardoor u geen zicht biedt op een substantieel deel van uw leven, namelijk uw jongvolwassenheid. Door uw gebrek aan medewerking op dit punt doet u dan ook onvermijdelijk vragen rijzen bij uw professionele (of andere) activiteiten in deze periode.

Daarnaast is uw familie afkomstig (en momenteel woonachtig) in Qala-i-Now, een dorp vlakbij de grens met de stedelijke agglomeratie van Jalalabad. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u deze regio zelf bekijkt als zijnde een onderdeel van de stad Jalalabad. Gevraagd waar u Pashtou leerde spreken, verklaarde u immers: "In Surkh Rod, Jalalabad" (CGVS dd.26/09/2017 p.12). Gevraagd naar de bazaars in uw district, noemt u als derde de bazaar van Jalalabad, nog voor die van uw eigen district (CGVS dd.26/09/2017 p.18). Ook in uw verklaringen over het wegennet rond uw dorp, valt herhaaldelijk de naam Jalalabad (CGVS dd.26/09/2017 p.12, 14).

Voorts bleek uit uw verklaringen dat u een netwerk heeft in zowel de stedelijke agglomeratie van Jalalabad als de stad zelf. Uw schoonbroer (Q.) woonde namelijk samen met uw zus in Chani, een dorp gelegen in het grootstedelijk gebied van Jalalabad, en werkte vroeger als groenteverkoper op straat in de stad. Dit verklaarde u althans in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS dd.26/09/2017 p.6). Dat uw zus en schoonbroer heden verhuisd zouden zijn naar Qala-i-Now, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De familie van uw schoonbroer leeft immers nog steeds in Chani (CGVS dd.25/10/2019 p.7). Daarbij had u kennelijk een goede relatie met uw schoonbroer, gezien hij uw reis regelde en financierde én besliste dat u naar België diende te komen (zie verklaringen DVZ alsook CGVS dd.26/09/2017 p.23). Ook stuurde uw schoonbroer u na vertrek uit Afghanistan alle documenten op (zie verklaringen DVZ en CGVS dd.26/09/2017 p.22). Bovendien gaf u aan een regelmatig, meer dan wekelijks, contact te onderhouden met zowel uw schoonbroer als uw zus (CGVS dd.26/09/2017 p.22). Met dit alles in het achterhoofd, is het op zijn minst opvallend dat u de antwoorden schuldig moest blijven wanneer u gevraagd werd naar de voorbereiding en de financiering van uw reis door uw schoonbroer. Zo beweerde u niet te weten hoeveel hij betaalde voor uw reis (zie verklaringen DVZ), of waar hij het geld vandaan haalde om uw reis te financieren (CGVS dd.26/09/2017 p.23). Dat u op deze voor de hand liggende vragen geen antwoorden geeft, ondanks uw goede relatie met uw schoonbroer, doet vermoeden dat u hier bewust geen zicht op wenst te geven. Gevraagd naar de algemene financiële situatie van uw schoonbroer, volhardde u in uw vaagheid door te antwoorden: "Hij werkt en hij overleeft" (CGVS dd.26/09/2017 p.23). Dat uw schoonbroer, over wie u destijds verklaarde dat hij groenteverkoper was en van zijn inkomsten hieruit louter kon 'overleven', er tegelijk wel in slaagde om op enkele dagen tijd uw reis te financieren (CGVS dd.26/09/2017 p.23), is niet geloofwaardig. Daarenboven is het merkwaardig dat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde dat uw schoonbroer vroeger een voedingswinkel had, en intussen zelfs een nieuwe gedeelde winkel met iemand anders opende (CGVS dd.25/10/2019 p.8). Van een arme straatverkoper die amper kan overleven lijkt met andere woorden nog weinig sprake. Hoe dan ook doet dit alles besluiten dat u over een netwerk beschikt dat u duidelijk wil ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Bijgevolg kan verwacht worden dat dit netwerk deze bereidheid ook zou tonen indien u uw leven in uw land van herkomst, of meer bepaald in Jalalabad, opnieuw zou opbouwen.

Voorts verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat twee van uw paternale ooms samen in Jalalabad wonen, en elk een eigen winkel hebben. Zo verkoopt de éne volgens u brandstof of benzine, en heeft de andere een winkel in reserveonderdelen (CGVS dd.25/10/2019 p.9). Daar u reeds als arbeider aan auto's gewerkt heeft, kan u met de hulp van deze ooms, die blijkbaar in een gelijkaardig gedeelte van de arbeidsmarkt als u actief zijn, mogelijk zelfs nog vlotter aan een job geraken. Meer nog, gevraagd of u, los van de door u voorgehouden problemen met uw maternale oom, zich in Jalalabad zou kunnen vestigen, antwoordde u volmondig "ja" (CGVS dd. 25/10/2019 p.21), waardoor er dan ook geen twijfel bestaat over de redelijkheid van dit intern vestigingsalternatief.

Het feit dat u eigenlijk geboren bent in Pakistan en hier ook steeds gewoond hebt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U gaf immers zelf aan dat u en uw familie nog geregeld terugkeerden naar Afghanistan, meer bepaald naar de districten van Surkhrod en Behusd, bijvoorbeeld ter gelegenheid van trouwfeesten (zie verklaring volgend verzoek vraag 10). Dit gebeurde zeker twee keer per jaar, en steeds voor een periode van een week of tien dagen (zie verklaring volgend verzoek vraag 10), waardoor u het contact met uw thuisland steeds onderhouden hebt en er geenszins kan gesteld worden dat u er volledig van vervreemd zou zijn.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw maternale oom u overal kan vinden (CGVS dd.27/09/2017 p.24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw oom of met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Met het louter betwisten van het feit dat hij een betrouwbaar familiaal netwerk heeft, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij wel degelijk over het netwerk en de mogelijkheden beschikt om zich te vestigen in Jalalabad, te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij een risicoprofiel bezit omwille van het feit dat hij langdurig in het buitenland heeft verbleven, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat de situatie in het dorp Qala-i-now, district Surkhrod van de provincie Nangarhar, dient erop gewezen dat dit verweer geenszins dienstig is nu uit het voorgaande blijkt dat hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Derhalve zijn er geen zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP